

- Tuyết Nhàn, là ai hất nước vào mặt em? Là bọn họ?

Cố Mặc cúi xuống nhìn cô khiến Cố Ly và Cố Hy lạnh sống lưng.

Nếu xét về vị trí thì Cố Mặc chính là người thu tóm mọi mệnh lệnh trong Cố Gia ngoại trừ Cố lão gia. Do anh chính là người thừa kế nên Cố lão gia liền giao toàn bộ quyền hành cho Cố Mặc cai quản. Ngay cả các lão già lớn tuổi cũng phải nghe theo lời người được tôn làm người thừa kế trưởng tộc. Nhưng mấy lão hồ ly đó luôn âm mưu hòng đưa con cháu mình lên nắm quyền thừa kế nên Cố Mặc khá là đau đầu khi phải dọn dẹp những kẻ cản đường đó.

Tuyết Nhàn quay mặt đi không nói. Cũng tại anh bỗng dưng lôi cô từ New York về đây xong lại đến Cố Gia. Cái vụ rắc rối này, cô nhất định phải thanh toán. Đừng để cô gặp mấy người này bên ngoài, nếu không cô sẽ dạy dỗ bọn chúng suốt đời không quên.

- Người đâu, lôi Cố Hy và Cố Ly nhốt vào phòng để bọn chúng xám hối cho tôi!

Bảo vệ từ đâu xuất hiện nhanh chóng ngay lập tức lôi Cố Hy và Cố Ly đi. Tuyết Nhàn kinh ngạc nhìn xung quanh.

Rốt cuộc ở khắp cái biệt thự rộng lớn này có bao nhiêu bảo vệ? Chỉ cần chủ nhân ra lệnh là ngay lập tức xuất hiện? Chẳng lẽ trong phòng ngủ của Cố Mặc bọn họ cũng phục sẵn đâu đó chờ lệnh sao?

Cố Hữu Hoàng liếc nhìn cô một hồi rồi thản nhiên xoay bánh xe lăn rời đi. Cô đẩy Cố Mặc ra, gương mặt có vẻ không vui.

- Tôi muốn rời khỏi đây!

- Được! Tôi đưa em đi!

Thấy Tuyết Nhàn cũng không hỏi gì nhiều, Cố Mặc cũng không lên tiếng. Vừa nãy đến phòng gặp ông nội cùng các trưởng lão thì anh cũng chẳng có ý làm theo lời bọn họ nói. Đám hồ ly ấy thì cứ đâm rồi lại chọc khiến ông nội bắt anh kết hôn với người môn đăng đối. Mà Giang Tâm chính là đối tượng tốt. Ông nội lúc ấy nhìn anh bằng ánh mắt kiên định. Ông nói không sẽ không can thiệp vào quyền riêng tư của anh, anh có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài hay tình nhân gì cũng được. Chỉ cần anh đăng kí kết hôn và tổ chức hôn lễ với Giang Tâm xong thì anh muốn bên người phụ nữ nào cũng chẳng có ai phản đối.

Đưa Tuyết Nhàn bước vào trong xe, Cố Mặc cẩn thận vòng qua ngồi sang ghế bên cạnh thắt dây an toàn cho cô.

Khi tài xế cho xe di chuyển một đoạn đường khá xa, lúc này Cố Mặc mới quay sang hỏi cô.

- Tuyết Nhàn, hiện tại tôi chỉ là người thừa kế của Cố Gia. Chưa chính thức thu tóm được cả Gia tộc. Bây giờ, tôi không thể kết hôn lại với em được... tôi..

- Anh nói chuyện đó với tôi làm gì?

Cô đưa mắt quay mặt ra nhìn phía khung cảnh qua ô kính cửa xe. Cố Mặc thở dài nhắm mắt tựa đầu ra sau. Lần đầu tiên anh hạ mình xuống dưới giới hạn để giải thích cho cô hiểu!

- Tôi có thể cho em mọi thứ ngoại trừ một hôn lễ. Em yên tâm, tôi chỉ kết hôn với Giang Tâm che mắt dư luận thôi... Tuyết Nhân, tôi và em sẽ sống hạnh phúc, sẽ là một gia đình thật sự...

Tuyết Nhân nắm chặt tay lại. Anh coi cô là cái gì? Coi cô là tình nhân sao? Vốn dĩ cái người ta gọi là duyên đã kết thúc lâu rồi!

- Gia đình? Tôi với anh bao giờ là gia đình? Cố Mặc! Anh quá ích kỷ rồi! Nếu tôi nói tôi cần hôn lễ lại anh có vì tôi không? Đừng áp đặt suy nghĩ của anh lên đầu tôi! Đừng xe!

Cố Mặc im lặng. Anh và cô không thể cùng chung suy nghĩ được sao?

Tài xế vội vàng quay lại nhắc nhở cô.

- Tiểu thư, hiện tại chúng ta vẫn chưa đến nơi...

- Tôi bảo dừng!

Người tài xế liền quay lại nhìn Cố Mặc. Thấy anh gật đầu đồng ý liền dừng xe. Tuyết Nhân xuống xe vòng ra sau mở cốp lấy vali của mình xuống xong quay người rời đi. Cố Mặc đưa tay che mắt lại. Chẳng lẽ là anh sai thật sao?

Một con người hoàn hảo như Cố Mặc thật không ngờ lại có ngày rơi vào tình thế khó xử như vậy. Anh thừa nhận... anh đã có tình cảm với cô! Anh thừa nhận, sau khi bị cô ép kí lên đơn ly hôn anh đã rất hối hận... Có một sự thật mà anh không ngờ tới rằng càng ngày anh càng yêu cô hơn!

- Cho người bám theo bảo vệ cô ấy!

Tài xế vâng dạ rồi lấy điện thoại ra gọi điện.

Tuyết Nhân kéo vali trên đường đẩy người qua lại. Cuối cùng cô vô thức dừng lại ở một cái cây. Con uất ức dồn nén bị cô chuyển thành năm đấm. Một tiếng "uỳnh" vang lên làm chấn động rất nhiều người. Thân cây to ngang đùi cô bị cô giáng một cú lún sâu khiến cây bị gãy gập xuống. Rất nhiều người đi gần đó đều nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn chút sợ hãi.

- Này... cô kia! Cô phá hoại cây xanh. Phiên đọc rõ họ tên để nộp phạt!

Vài nhân viên cảnh sát đi gần đó vội đi đến giải tán đám đông. Tuyết Nhân thu tay lại thở hắt ra một hơi rồi phối hợp với cảnh sát nộp phạt vì tội phá hoại cây xanh công cộng. Phải mất nửa tiếng sau cô mới được họ thả đi trong trạng thái uể oải.

Đột nhiên có cánh tay của ai đó đặt lên vai cô từ phía sau. Tuyết Nhân cau mày lập tức giơ chân đá vào mặt người đó nhưng động tác của người này quá nhanh chặn kịp cú sút của cô. Người đàn ông lúc này tháo kính đen xuống, anh ta có mái tóc nhuộm xanh dương nhạt hơi xoăn, ngũ quan cũng được coi là tạm ổn. Nhìn bộ quần áo anh ta đang mặc trên người, thì theo phán đoán của cô anh ta là một huấn luyện viên.

Người đàn ông này lúc này tươi cười đưa tay ra trước mặt cô.

- Xin chào, tôi là Lưu Quan Nhất. Huấn luyện viên trung tâm võ thuật KQ. Tình cờ tôi vừa thấy được cô sút một cú vừa nảy, tôi nghĩ cô rất có năng khiếu. Có muốn đến trung tâm của tôi rèn luyện không?

Tuyết Nhàn nghe vậy thì cau mày quay người đi.

- Lừa đảo à? Anh gặp sai người rồi!